

Duo La Primavera steelt show in Kunstcafé

Martijn Kos heeft beste vertaling poëziewedstrijd

HUIZEN – Martijn Kos uit Huizen heeft de gedichtenvertaalgwedstrijd gewonnen die de Bibliotheek Huizen Laren Blaricum had georganiseerd in het kader van de Gedichtendag Nederland-Vlaanderen. Het sfeervolle kerkje De Engel aan de César Francklaan was woensdagavond 25 januari 2012 overvol toen cultuurwethouder Liesbet Tijhaar afgelopen woensdagavond de winnaar bekendmaakte. Deze was zelf overigens niet aanwezig om de oorkonde in ontvangst te nemen. Een en ander gebeurde tijdens een gecombineerde editie van de jaarlijkse Poëzie-avond en het maandelijkse Kunstcafé van de Stichting Kunst & Cultuur Huizen.

Er waren liefst 24 inzenders die het gedicht „Home no more home to me” van Robert Louis Stevenson hadden vertaald. Tot de ontknoping door wethouder Tijhaar had de jury er geen idee van wie de winnende vertaling had ingeleverd. Dat bleek dus Martijn Kos te zijn met zijn vertaling „Thuis is niet meer thuis voor mij”. De jury had uitsluitend anonieme inzendingen gekregen. De namen waren alleen bekend bij bibliothecaris Thom Schuitemaker, die als jury-secretaris fungeerde. De jury, bestaande uit Henk Aertsen, Veronica Verkaik-Drew en Jacques Goosen, roemde de sterke vertaling van Kos en het in juiste bewoordingen treffen van wat de Schotse dichter wilde overbrengen.

De avond begon met een gevarieerd orgelconcert door Wybe Kooijmans, eerste organist van de Grote Kerk in Naarden, waarna Thom Schuitemaker de aanwezigen vermaakte met een poëzie-quiz. Indrukwekkend was het optreden van het Duo La Primavera, bestaande uit de harpiste Petra Rosa en de sopraan Maaike Kitslaar, die speciaal voor het Kunstcafé een programma hadden samengesteld. Maaike Kitslaar zong o.m. een door haar gemaakte komische Nederlandse tekst op een bekende passage uit de opera Carmen. Het duo besloot de avond met een mini-concert van Italiaanse liefdesliederen, prachtig gespeeld en gezongen. Petra Rosa bleek niet alleen een voortreffelijk begeleidster, maar ook een begenadigde soliste op haar concert harp. Als aandenken aan deze bijzondere avond had La Primavera een speciaal programma in luxe uitvoering laten drukken dat aan het publiek werd uitgedeeld. Ze werden onthaald op een staande ovatie. En tot slot had De Engel voor de bezoekers bij het weggaan nog een presentje.

Wethouder Liesbet Tijhaar opent de enveloppe met de naam van de winnaar, links juryvoorzitter Henk Aertsen.

Foto: Stichting Kunst & Cultuur

Liesbet Tijhaar overhandigd Martijn Kos de prijs van Poëzievertaalwedstrijd_p1050398
Foto: Yanny Vriends / Bibliotheek HLB

OVERIGE FOTO's: Stichting Kunst en Cultuur:

Wethouder Liesbet Tijhaar en juryleden Henk Aertsen en Jacques Goosen_presentatie juryrapport_IMG_1782

Juryvoorzitter Henk Aertsen en wethouder Liesbet Tijhaar_het spannende moment_en de winnaar is_IMG_1777

Thom Schuitmaker_presentator Kunstcafé Poëzieavond Bibliotheek
HuizenLarenBlaricum_IMG_1751

Duo La Primavera_Maaike Kitslaar-zang en Petra Rosa-harp_IMG_1786

De winnende vertaling van Martijn Kos

**Thuis is niet meer thuis voor mij, waarheen moet ik gaan?
Met honger als voerman, ga ik waarheen ik gedreven word.
Koud blaast de winterwind over heuvel en heide;
In dichte vlagen jaagt de regen, en mijn dak is ingestort.
Geliefd door wijze mannen was de beschutting van mijn dak.
Het waarachtige welkomstwoord werd in de deur vernomen --
Dierbare dagen van weleer, met de gezichten in de vuurgloed,
Lieve mensen van vroeger, jullie zullen nooit meer komen.**

**Thuis was thuis toen, mijn beste, vol vriendelijke gezichten,
Thuis was thuis toen, mijn beste, gelukkig voor het kind.
Haardvuur en de ramen fonkelden helder op de heide;
Gezang, welluidend gezang, bouwde een paleis tegen weer en wind.
Nu, wanneer de dag daagt op de heuveltop van de heide,
Staat het huis er verlaten bij en de schoorsteen rookt niet meer.
Laat het daar verlaten staan nu alle vrienden zijn vertrokken,
De goedhartige, trouwe mannen, die hielden van de plek van weleer.**

De lente zal komen, weer komen, en de vogels roepen,
De lente zal zon en regen brengen, bloemen en dieren;
Rood zal de heide bloeien over heuvel en dal,
Zacht stroomt de beek door de onveranderlijk stromende uren;
Bevallig schijnt de dag zoals ze scheen op mijn kinderjaren --
Bevallig schijnt de dag in de open deur van het huis;
Vogels komen, roepen daar en tjilpen in de schoorsteen --
Maar ik ga voor altijd en kom niet meer thuis.

Originele versie gedicht van Robert Louis Stevenson (13 November 1850 – 3 December 1894)

Home no more home to me, whither must I wander?
Hunger my driver, I go where I must.
Cold blows the winter wind over hill and heather;
Thick drives the rain, and my roof is in the dust.
Loved of wise men was the shade of my roof-tree.
The true word of welcome was spoken in the door --
Dear days of old, with the faces in the firelight,
Kind folks of old, you come again no more.

Home was home then, my dear, full of kindly faces,
Home was home then, my dear, happy for the child.
Fire and the windows bright glittered on the moorland;
Song, tuneful song, built a palace in the wild.
Now, when day dawns on the brow of the moorland,
Lone stands the house, and the chimney-stone is cold.
Lone let it stand, now the friends are all departed,
The kind hearts, the true hearts, that loved the place of old.

Spring shall come, come again, calling up the moorfowl,
Spring shall bring the sun and rain, bring the bees and flowers;
Red shall the heather bloom over hill and valley,
Soft flow the stream through the even-flowing hours;
Fair the day shine as it shone on my childhood --
Fair shine the day on the house with open door;
Birds come and cry there and twitter in the chimney --
But I go for ever and come again no more.

/**